RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 264.670 van 27 oktober 2025
in de zaak A. 240.267/VII-42.234

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Benoit Dhondt
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 oktober 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 293.715 van 5 september 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.647van 8 november 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sehrish Raja, die *loco* advocaat Benoit Dhondt verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 12 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 februari 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 3 april 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 5 september 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste punt van het eerste middelonderdeel merkt verzoeker "ten eerste" op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft in zijn beroepschrift verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, naar de update daarvan van 17 november 2022 en naar het rapport "*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*" van 30 december 2022 waarin wordt opgeroepen om de UNHCR-richtlijnen omtrent de onmogelijkheid van terugkeer naar Afghanistan te respecteren en waarin erop gewezen wordt dat er nog

geen gedwongen terugkeer plaatsvond van afgewezen Afghaanse asielzoekers. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet aangegeven waarom zijn kritiek onterecht of van ondergeschikt belang zou zijn, en wordt niet geantwoord op zijn verwijzing naar de "hogere waarde" van de UNHCR-richtlijnen waardoor een "bijzondere hoge bewijslast" op de asielinstanties zou rusten om ervan af te wijken.

In een eerste punt van het eerste middelonderdeel merkt verzoeker "ten tweede" op dat hij in zijn beroepschrift en zijn aanvullende nota heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron waarop de verwerende partij zich baseert, geen of slechts zeer beperkt gewicht mogen krijgen en dat de weinige bijgebrachte informatie op cruciale punten onvolledig is. In het bestreden arrest wordt niet ingegaan op verzoekers voormelde kritiek op het gebruik van de COI door de verwerende partij, terwijl de kritiek op het

bronnengebruik nochtans cruciaal is voor een correcte beoordeling van verzoekers dossier en zijn mogelijkheden om terug te keren naar Afghanistan.

In een tweede punt van het eerste middelonderdeel wijst verzoeker erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zover hij laat uitschijnen dat verzoeker heeft aangevoerd een risico te lopen omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering, beide risicocategorieën door elkaar haalt. De gehanteerde maatstaf van "bepaalde gedragingen, normen en waarden die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving" en die verzoeker zich "zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij die onmogelijk nog kan veranderen", is volgens verzoeker van toepassing op daadwerkelijke verwestering en niet op gepercipieerde verwestering. De vraag is bijgevolg niet welke veranderingen verzoeker al dan niet heeft ondergaan, maar wel hoe hij door de taliban zal worden gepercipieerd na een jarenlang verblijf in Europa. Verzoeker heeft er in zijn beroepschrift op gewezen dat zijn vertrek naar en verblijf in Europa door de taliban kan worden aanzien als een daad van politiek verzet, hetgeen volstaat om als een verrader, ongelovig of verwesterd te worden beschouwd en dat hij daardoor het risico loopt gewelddaden te ondergaan die voldoende ernstig zijn om te worden bestempeld als vervolging. Verzoeker heeft zijn standpunt onderbouwd met wetenschappelijke bronnen en landeninformatie en een anonieme bron bekritiseerd die slechts een subjectieve indruk bevat.

Verzoeker herhaalt de kritieken op de bronnen en de interpretatie ervan die hij had aangevoerd en stelt dat het risico correct moet worden gekwalificeerd. Het risico voor hem vloeit voort uit het feit dat de taliban zijn vlucht uit Afghanistan, zijn verzoek tot bescherming in Europa, zijn jarenlange verblijf hier en het feit dat hij niet is teruggekeerd na de machtsovername door de taliban, zouden aanzien als politiek-religieus verraad. Bij aankomst op de luchthaven zal verzoeker identificeerbaar zijn als een afgewezen asielzoeker uit België en door de taliban worden onderworpen aan ondervraging, zonder respect voor zijn fysieke integriteit. Dit risico herhaalt zich aan andere controleposten op

weg naar Kaboel, naar zijn dorp en in zijn dorp zelf bij lokale taliban. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen effectief antwoord geformuleerd op verzoekers kritieken en ook niet op de stelling dat de taliban aan controleposten telefoons onderzoeken en dat dit in de gevallen waarin er buitenlandse contactpersonen worden gevonden, kan leiden tot detentie en foltering.

Verzoeker stelt dat Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders, namelijk degenen die terugkeren nadat zij in een ander islamitisch land zijn gaan werken en degenen die gedwongen terugkeren nadat zij in het Westen bescherming hebben gevraagd. Het standpunt in het bestreden arrest dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf daar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, lijkt duidelijk. Er blijkt echter niet op welke basis de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot deze conclusie komt en in welke mate rekening werd gehouden met verzoekers bronnenkritiek of met verzoekers toegeschreven verwestering, temeer daar sinds de machtsovername door de taliban nog geen enkele Afghaanse afgewezen asielzoeker vanuit Europa naar Afghanistan werd verwijderd.

Verzoeker herhaalt dat de maatstaf in het bestreden arrest, namelijk de daadwerkelijke en fundamentele verandering, niet de relevante maatstaf is en geen werkelijk antwoord vormt op wat hij heeft aangevoerd. Verder heeft hij de gevreesde behandeling niet beperkt tot vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, maar heeft hij zich ook beroepen op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Daarna stelt verzoeker nogmaals dat het risico correct moet worden gekwalificeerd. De vraag is niet of verzoeker dermate verwesterd is dat hij deel zou uitmaken van een bepaalde sociale groep, maar wel of de taliban te weten zullen komen dat verzoeker jaren in Europa heeft verbleven en er bescherming

tegen de taliban heeft gevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verzoekers aangevoerde vrees verkeerd voor en antwoordt er niet effectief op, noch op de landeninformatie die dit ondersteunt.

Verzoeker heeft nog relevante aanvullende elementen aangevoerd in zijn aanvullende nota's, waarop niet wordt geantwoord in het bestreden arrest. Het gaat om de grieven dat verzoeker nog minderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan, zodat hij nog steeds gevormd werd gedurende de periode van minderjarigheid waarin hij in Europa en België verbleef, en dat hij geen Afghaans reisdocument heeft. Bij dit laatste argument moet volgens verzoeker wel degelijk rekening worden gehouden met de hypothese van terugkeer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich niet verschuilen achter de stelling dat de beslissingen van de asielinstanties geen terugkeerbeslissingen zijn om niet te hoeven onderzoeken wat de voorzienbare gevolgen zouden zijn in geval van terugkeer. Het bestreden arrest bevat geen antwoord over de toepassing en de analyse van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, (hierna: het arrest *Sufi en Elmi*), terwijl verzoeker heeft gewezen op de gelijkenissen en relevantie ervan voor Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die zouden moeten terugkeren naar Afghanistan. Volgens het bestreden arrest bevinden de controleposten die verzoeker voorhoudt te moeten passeren, zich hoofdzakelijk in en rond de steden en dienen ze om Afghanen met een specifiek profiel op te sporen. Die motivering vormt geen effectief antwoord op het door verzoeker aangevoerde risico. Als hij terugkeert, landt hij natuurlijk bij de steden, waar de luchthavens immers gelegen zijn. Uiteraard zijn er ook controleposten op de luchthavens zelf. Verzoeker moet dan van de luchthavens naar de steden, en van de steden naar zijn herkomstregio. Bovendien is de doelstelling van de controleposten tweeledig, vermits ze ook toezien op de naleving van de talibancodes. Dit is net het "spel" waarmee terugkeerders worden geconfronteerd en waaraan zij niet zouden voldoen, wat het risico voor hen vormt. Overigens is de doelstelling van de controleposten niet

determinerend voor het risico. Omdat er nog geen gedwongen terugkeerders zijn, is het evident dat de bestaande controleposten heden niet zijn gericht op de identificatie van gedwongen terugkeerders uit Europa. Vermits de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan worden verwacht dat zij interesse zullen hebben in Afghanen die uit het Westen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken en deze personen aan ondervraging zullen onderwerpen.

Verzoeker laat gelden dat hij de gevreesde behandeling niet enkel heeft betrokken op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet maar ook op een vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van die wet. Het bestreden arrest biedt geen daadwerkelijk antwoord op de aangevoerde risico's, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) en c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker besluit dat het bestreden arrest geen antwoord biedt op de door hem aangevoerde vrees en de landeninformatie waarop zij zich steunt, zodat hij artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM geschonden acht en de drempel van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht niet is bereikt.

6. In een tweede middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Nochtans wordt in het arrest *Sufi* en *Elmi* voor de toepassing van artikel 3 EVRM nochtans afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet rechtsreeks de Afghaanse burgers treffen, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie "overwegend ('predominantly') veroorzaakt [is]

door gedragingen van derden". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook eraan voorbij dat verzoeker heeft aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo's en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo's hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan zouden moeten staken en experts hebben aangegeven dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

Beoordeling

Algemeen

7. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

8. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan betrouwbare informatie over de toestand in Afghanistan na de machtsovername door de taliban (eerste punt van het eerste middelonderdeel, "ten eerste").

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 2.1 van het bestreden arrest vast dat verzoeker "een op algemene informatie gebaseerd uitgebreid theoretisch betoog [houdt] inzake de verplichtingen van asielinstanties qua onderzoek op vlak van landeninformatie […], het tekort aan informatie, meer bepaald het gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan informatie om in te kunnen schatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren […], en kritiek op de inschatting van en de bronnen waar verweerder zich op beroept om het risico voor terugkeerders te beoordelen". Hij vervolgt dat verzoeker "een uitgebreide risicoanalyse [maakt] voor personen die terugkeren na in het Westen asiel te hebben aangevraagd, dit aan de hand van een veelheid aan rapporten van onder meer Amnesty International, EUAA, UNHCR, Freedom House, de VN Veiligheidsraad, etc. en rechtspraak van het EHRM". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert voorts nog uit het beroepschrift waarin verzoeker erop wijst dat de verwerende partij weliswaar aangeeft dat met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar vervolgens nalaat dit te doen en waarbij verzoeker wijst op zijn regio van herkomst,

zijn leeftijd en de duur van zijn verblijf in een westers land. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verder vast dat verzoeker in een volgend middelonderdeel uitgebreid verwijst naar landeninformatie over het talibanbestuur op zich en uitvoerig de implicaties voor Afghaanse burgers bespreekt. In de punten 2.2 tot 2.6 van het bestreden arrest geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een overzicht van de door beide partijen bijgebrachte stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in punt 3 van het bestreden arrest eerst dat de "uitvoerige en bijzonder omstandige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie […] *an sich* [niet impliceert] dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming". Hij stelt in punt 14 van het bestreden arrest vast dat verzoeker in het beroepschrift "uitgebreid [verwijst] naar talrijke landeninformatie inzake de situatie [van] Afghanen die terugkeren na een verblijf in Europa en de houding van de taliban en […] een omstandige uiteenzetting dienaangaande [geeft]. Hij meent dat er een aantal elementen zijn die maken dat hij een [verhoogd] risico loopt bij hervestiging, met name zijn regio van herkomst, zijn minderjarige leeftijd bij aankomst in Europa en de duur van zijn verblijf in Europa". Nadien maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een analyse "[o]p basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie". Hij gaat daarbij in op de opschorting van de grondwet door de taliban, op het feit dat zij verschillende decreten en richtlijnen hebben uitgevaardigd en op de lokale verschillen in de sociale normen en de handhaving ervan. Hij stelt ook nog vast dat de taliban aanwezig zijn op sociale netwerken, maar dat het onduidelijk is in welke mate zij de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat "[u]it objectieve landeninformatie […] heden niet [blijkt] dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen" en dat "[i]n het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, […] zich een individuele beoordeling [opdringt] waarbij rekening moet

worden gehouden met risicobepalende factoren". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt vervolgens dergelijke risicoanalyse, waarna hij op basis van zijn vaststellingen "benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota's niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden" en dat verzoeker "zijn vrees voor vervolging *in concreto* [dient] aan te tonen, maar […] hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke [blijft]". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat "[g]elet op wat voorafgaat, […] verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen [bijbrengt] waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou geviseerd worden omwille van zijn verblijf in Europa". Voorts geeft de Raad, wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan, nog ter overweging mee dat "[v]erzoeker […] geen informatie [bijbrengt] waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen" omdat de "in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 19 juli 2023 aangehaalde informatie […] in dezelfde lijn [ligt] als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund".

Bovendien overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 16 van het bestreden arrest:

> "De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het

risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen."

Uit dit alles blijkt duidelijk dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat hij beschikt over voldoende objectieve en betrouwbare bronnen over de toestand in Afghanistan om uitspraak te kunnen doen over verzoekers vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade bij een terugkeer naar het land van herkomst. Uit de voormelde motieven valt duidelijk af te leiden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker ingeroepen informatie als te algemeen beschouwt en dat verzoeker daarmee niet *in concreto* zijn geïndividualiseerde vrees voor vervolging vermag aan te tonen. Waar verzoeker opwerpt dat in het bestreden arrest niet valt te lezen waarom zijn betoog "onterecht of van ondergeschikt belang" zou zijn, gaat hij uit van een onzorgvuldige lezing van het bestreden arrest en mist zijn kritiek feitelijke grondslag.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een "bijzonder hoge bewijslast" zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk verwijst naar de in aanmerking genomen landeninformatie en de inhoud ervan, evenals naar de noodzaak voor verzoeker om zijn voorgehouden vrees *in concreto* aan te tonen, geeft hij duidelijk aan waarom hij niet de voorkeur geeft aan het UNHCR-rapport.

9. Verzoeker stelt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek betreffende de relevantie en de volledigheid van de in aanmerking genomen informatie (eerste punt van het eerste middelonderdeel, "ten tweede"), hetgeen hij op verschillende elementen betrekt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat de "algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren […], gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade [vermag] aan te tonen". Met deze motivering geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat verzoekers kritiek op de onvolledigheid, irrelevantie, gebrekkige citering of foutieve representatie van de landeninformatie niet dienstig is omdat die informatie te algemeen is en verzoeker in gebreke blijft om een concrete, geïndividualiseerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat uit het bestreden arrest niet zou blijken waarom zijn kritiek onterecht of van ondergeschikt belang zou zijn, gaat hij uit van een verkeerde lezing van het bestreden arrest en mist zijn betoog feitelijke grondslag.

10. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders.

In punt 14.1 van het bestreden arrest oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van bepaalde landeninformatie waaraan hij telkens concreet refereert, dat "[u]it objectieve landeninformatie […] heden niet [blijkt] dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen" doch dat "[i]n het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, […] zich een individuele beoordeling [opdringt] waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren". In punt 14.2 van het bestreden arrest maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een analyse van de voor verzoeker aangevoerde elementen, waaruit hij echter besluit dat verzoeker in gebreke blijft zijn vrees voor

vervolging concreet aan te tonen, zodat "verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij[brengt] waaruit blijkt dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou geviseerd worden omwille van zijn verblijf in Europa". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 14.2 van het bestreden arrest onder meer dat de *checkpoints* zijn opgericht "om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten" en dat "[u]it de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer […] niet [kan] blijken dat terugkeer voor iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft, problematisch is". Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat niet blijkt "dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen". De Raad besluit dat "[g]elet op verzoekers individuele omstandigheden […] *in casu* niet [kan] aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoont dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren".

Uit de voormelde overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een risico erkent voor mensen met het specifiek profiel van ex-medewerker van de voormalige Afghaanse overheid of veiligheidsdiensten, doch niet voor mensen die terugkeren vanuit Europa, louter omwille van dit laatste feit. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aldus wel degelijk verzoekers argumentatie betreffende het voorgehouden risico voor terugkeerders uit Europa. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers standpunt dienaangaande niet volgt, houdt

geen verband met de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht doch betreft de beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

11. Verzoeker stelt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek op de beoordeling in de aanvankelijk bestreden beslissing van het risico voor uit Europa terugkerende Afghanen, onder meer omdat het zou gaan om informatie betreffende de periode vóór de machtsovername door de taliban en die afkomstig zou zijn van een anonieme bron en omdat het EUAA belangrijke informatie niet volledig zou citeren.

Zoals *supra* reeds aangegeven, wordt de in aanmerking genomen landeninformatie telkens concreet vermeld in het bestreden arrest. Ze heeft wel degelijk ook betrekking op de periode na de machtsovername door de taliban. Het bestreden arrest blijkt niet te zijn gesteund op een anonieme bron van de verwerende partij. Enkel in de landeninformatie zelf is sprake van een anonieme bron die door het EUAA kon worden geraadpleegd. Door deze informatie in aanmerking te nemen, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet doch zeker aan dat hij de door het EUAA verzamelde informatie betrouwbaar acht. Zoals eveneens reeds *supra* aangegeven, behoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde landeninformatie verder tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Tot slot geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de verwijzing naar de concrete landeninformatie waarop hij zich steunt, duidelijk aan op welke informatie hij zich steunt en hij geeft er ook de strekking van weer. In de mate dat verzoeker deze informatie onvolledig acht, betreft zijn kritiek opnieuw de beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

12. Verzoeker voert in een tweede punt van het eerste middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aantal kritieken uit het beroepschrift niet beantwoordt.

13. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering, de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest dat verzoeker niet doet blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan "gezien zal worden" als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan "zou geviseerd worden omwille van zijn verblijf in Europa". Uit deze overwegingen blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk onderzoekt of sprake is van een gepercipieerde verwestering als gevolg van verzoekers verblijf in Europa. Verzoekers kritiek dat de uiteenzetting en gehanteerde maatstaf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitsluitend doelt op daadwerkelijke verwestering, mist derhalve feitelijke grondslag.

Verder blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diens rechtsvraag verkeerd voorstelt. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat uit de objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, geeft hij slechts de reden weer waarom, in het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, een individuele beoordeling zich opdringt. Na dit geïndividualiseerd onderzoek komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens tot de conclusie dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou geviseerd worden omwille van zijn verblijf in Europa.

14. Volgens verzoeker beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet afdoende verzoekers kritiek betreffende de

correcte kwalificatie van het door hem voorgehouden risico, namelijk dat hij als terugkeerder uit Europa kan worden aanzien als iemand die politiek verzet pleegt.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat verzoeker met "de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa van ongeveer twee jaar […] zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk" maakt en dat uit zijn stavingsstukken niet kan blijken "dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat verzoeker "in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen [bijbrengt] waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou geviseerd worden omwille van zijn verblijf in Europa". Hij overweegt verder:

> "Uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer kan niet blijken dat terugkeer voor iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft, problematisch is. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, dient opgemerkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers […]. Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten […]. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont echter niet aan dat hij over een dermate specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviseerd bij deze controleposten.
> Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een

> gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.
> Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoont dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren […]".

Met de voorgaande motivering beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen effectief verzoekers kritiek betreffende de beoordeling van het voorgehouden risico als terugkeerder uit Europa. Met de overweging dat de controleposten van de taliban vooral zijn bedoeld om te speuren naar een specifiek profiel doch dat verzoeker hiervan niet doet blijken, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet doch zeker ook aan dat verzoeker niet aannemelijk maakt een risico te lopen naar aanleiding van een controle van zijn telefoon bij de controleposten.

15. In de mate dat verzoeker nogmaals uiteenzet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid maakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders, kan worden verwezen naar de beoordeling van deze kritiek in punt 10 *supra* betreffende het eerste punt van het eerste middelonderdeel.

16. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt op wettige wijze dat noch de aanvankelijk bestreden beslissing noch het bestreden arrest zelf een beslissing tot verwijdering of terugkeer inhoudt en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het risico op vervolging of het ondergaan van ernstige schade heeft onderzocht bij een terugkeer naar het land van herkomst. In het bestreden arrest wordt immers vastgesteld dat uit de voorgehouden omstandigheden van verzoekers verblijf in België niet kan blijken dat hij "bij terugkeer naar Afghanistan" zal worden gezien als iemand die de sociale normen

niet respecteert. Er wordt overwogen dat verzoeker nalaat aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben veranderd "dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan" en dat evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden "en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer", noch dat verzoeker "bij terugkeer" niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan". Op grond van (onder meer) die vaststellingen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat verzoekers loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker "in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden" en dat verzoeker ook geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij "bij terugkeer naar Afghanistan" zou worden geviseerd omwille van zijn verblijf in Europa. Volgens het bestreden arrest brengt verzoeker evenmin concrete aanwijzingen bij dat hij "bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden". Met betrekking tot verzoekers argumentatie dat hij geen geldige Afghaanse reisdocumenten heeft en dat gebeurlijke door de Afghaanse ambassade in Brussel afgeleverde documenten door de taliban zouden worden beschouwd als een gebrek aan loyaliteit aan de taliban, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat "[u]it de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer […] niet [kan] blijken dat terugkeer voor iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft, problematisch is" en dat de focus van de controleposten is gericht op het vinden van ex-medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt niet dat verzoeker "bij terugkeer" in het vizier van de taliban zou komen.

Verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn betoog over de risico's bij een terugkeer naar Afghanistan niet zou hebben onderzocht, mist derhalve feitelijke grondslag. Waar verzoeker de gemaakte beoordeling betwist en van mening is dat hij omwille van zijn terugkeer uit Europa, hetzij zonder geldige Afghaanse reisdocumenten, hetzij

met in Europa verstrekte documenten, wel een risico zou lopen bij de controleposten, stelt hij in wezen een andere beoordeling van de zaak zelf voor, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

17. Uit de omstandige motivering in punt 16 van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verzoek om internationale bescherming wel degelijk ook heeft onderzocht in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Hierin wordt duidelijk uiteengezet waarom verzoeker geen zwaarwegende gronden aantoont om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade in de zin van die bepaling zou lopen, hetzij door het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, hetzij omdat er persoonlijke omstandigheden zijn die dat risico voor hem verhogen. Verzoeker toont in die mate dan ook geen schending aan van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

18. Wat verzoekers leeftijd betreft en de vraag in welke mate hij reeds was gevormd in Afghanistan, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

> "Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd reeds (grotendeels) gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren is in […], in het district […] in de provincie […], dat hij daar zijn hele leven heeft gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij er naar school ging […].
> Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waardes van een groep of' samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen – veelal onbewust – hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

> Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa van ongeveer twee jaar maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Waar verzoeker middels aanvullende nota van 28 juli 2023 stavingstukken inzake de omstandigheden van zijn verblijf In België bijbrengt […], kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoekers TikTok-account, de arbeidsovereenkomst bij Post NL, zijn schoolrapport (schooljaar 2021-2022) en de attesten van uitzendarbeid wijzen erop dat verzoeker actief is op sociale media, onderwijs (OKAN) heeft genoten en werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt, maar tonen geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij die onmogelijk nog kan veranderen.
>
> Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van (onbewust) gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch. dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben veranderd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.
>
> De Raad wijst er andermaal op dat verzoeker minstens tot zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven en er naar school ging, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.
>
> Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven […]. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan."

Uit de voorgaande motivering blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weliswaar stelt dat verzoeker "op vijftienjarige leeftijd reeds (grotendeels) gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen" doch ook aanneemt "dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht" en daarbij rekening houdt met een aantal concrete omstandigheden qua verblijf, opleiding, familiale banden en dergelijke.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toont verzoeker echter niet aan dat in zijnen hoofde sprake is van "(onbewust) gewijzigd gedrag". De desbetreffende motivering is dus geenszins beperkt tot de eenvoudige vaststelling dat verzoeker op 15-jarige leeftijd al (volledig) zou zijn gevormd naar Afghaanse waarden.

19. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Tweede middelonderdeel

20. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van één of meerdere actoren.

21. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt eerst in het algemeen dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, "tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor", waarbij "[d]e kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen". Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan "[n]a lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, […] niet blijken dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillenede actoren […]".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt vervolgens echter dat "[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie […] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken] te zijn" en dat "[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan […] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren" . Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat "uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor".

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand "overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor", blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat het opzettelijk handelen van de betrokken actoren niet als voorwaarde wordt gesteld. De bijkomende vaststelling "laat staan […] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor", doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen de eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

22. Het middelonderdeel berust eveneens op een foutieve lezing van het bestreden arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met economische sancties opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat er "een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen" was, doch hij stelt eveneens vast dat niet blijkt dat

de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, “waardoor internationale instellingen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”.

23. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet geantwoord op zijn stelling dat de humanitaire hulp op grote schaal wel degelijk moedwillig werd verhinderd door de taliban met het verbod op vrouwelijke medewerkers voor ngo’s en humanitaire organisaties.

In het bestreden arrest wordt in het algemeen verwezen naar maatregelen van de taliban tegen vrouwen maar er wordt ook opgemerkt dat “internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe”. Er wordt ook vastgesteld dat niet blijkt dat de taliban “maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren”. Hiermee wordt verzoekers stelling met betrekking tot zowel het voorgehouden moedwillige verhinderen van internationale hulp als de gevolgen van de maatregel tegen vrouwelijke medewerkers van buitenlandse organisaties wel degelijk beantwoord. Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand is Afghanistan niet overwegend is te wijten aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan “multidimensionaal” zijn en “het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”.

24. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

25. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

26. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de

bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM". Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

27. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zevenentwintig oktober tweeduizend vijfentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**